

River Kwai

Et par dage på flodbåden River Kwai

Floden Kwai er vel den bedst kendte af alle de mange floder, som gennemkrydser Thailand. Navnet er egentligt slet ikke Kwai, men er efter filmen "Broen over Kwai", baseret på Pierre Boulles bog af samme navn, blevet et så indarbejdet begreb, at der i praksis er sket et næsten formelt navneskift.

Der findes 2 floder. Lille- og store Kwai, som på et tidspunkt løber sammen. Sejladsen finder sted på lille Kwai.

Flodbåden river Kwai

foto: Mathias Rasch

Flodbåden River Kwai

Båden er den første båd, som er bygget til interne krydstogter på de Thailandske floder. Den rummer plads til omkring 20 passagerer. De fordeles i 10 kahytter, som indeholder separate toiletter – og er godt indrettet, så medbragt bagage uden de store problemer kan anbringes praktisk rundt omkring.

Båden størrelse gør det ikke muligt at manøvrere på den trods alt smalle flod, og derfor ledsages den fast af en mindre, man kan vel kalde det lods, som trækker den gennem de snævraste passager. Og trækker den rundt – når det er nødvendigt.

Det er en afart af de langbåde, som ses overalt på de Thailandske floder. En relativt lille båd, med en rimelig stor påhængsmotor, der er forbundet med en lang bagud vendende arm, som mest ligner et piskeris, som under stor larm, driver båden fremad.

Også når passagerne skal i land, er følge båden nødvendig.

Landgang mm

Den begrænsede passagerkapacitet, gør at landgangen på finde sted i mindre hold.

Hellfire Pass og Broen over Kwai

Under 2. Verdenskrig, hvor japanerne havde besat det meste af Østen, de behov for at føre tropper fra Malaysia i syd til Burma, hvor de all havde styrker, som de ikke kunne besejre. Der eksisterede jernba Bangkok, og den korteste vej herfra – målt rent geografisk – gik tvæ over Thailand.

Thailand var neutral i krigen, og accepterede de japanske tropper i land form for cost benefit, hvor thailænderne har givet japanerne visse rettig imod at de blev holdt ude af den direkte krig, og japanerne har ikke func umagen værd at nedkæmpe thailænderne, når de alligevel kunne opnå ø mål på deres territorium.

HellfirePass

foto:

Hellfire Pass

Anlæggelsen af jernbanen har kostet et næsten ufatteligt stort antal døde engelske soldater, som havde været udstationeret i Singapore, blev over af de japanske tropper, og krigsfangerne blev eksporteret til de utilgængelige jungleområder i Thailand for at bygge jernbanen. Af anslået omkring 600.000 krigsfanger fra England, Holland, Australien og USA, ligger omkring 100.000 på krigskirkegårde i Chungkai, Kanchanaburi og Thanbyuzayat. Dertil regnes omkring 80.000 asiater, ud af 200.000, som blev tvunget i arbejde omkring 1.000 japanske soldater.

I en filmsløjfe på museet i Hellfire Pass, fortæller en indert, om hvordan 14 andre indere blev tvangsudskrevet til arbejdet, med løfter og både rimelige arbejdsforhold. Kun fortælleren overlevede.

Grundet den 7 gange oscarbelønnede film om Broen er det den, almindeligvis fokuseres på, men hele projektet har været af særdeles sværhedsgrad. Mange steder har arbejderne hugget de nødvendige tunneller ned i bjergene med stort set håndkraft og en smule dynamit, mens de udhulede materialer måtte transporteres væk ved håndkraft. Det ovenstående billede viser eksempel på en sådan udhuling af klippen.

Når området kaldes Hellfire skyldes det, at man også arbejdede ved nat for at få jernbanen færdig. Lyset fra faklerne, som kunne ses vidt omkring, gav navnet.

-følgebåden i transit mellem River Kwai og bredden --

foto: RD

- hvor passagererne venter i afslappet tilstand.

Foto:RD

Afslappet – er i det hele taget nøgleordet for krydstogtet ned af Kwai floden.

På fordækket er opstillet liggestole, og mens skibets motor tøffer stille i den bagerste del af båden – kan passagererne nyde stilhed, fugleskrik fra bredden og lyden af vandet, som slår mod skibets sider.

Mindre broføring

foto: RD

Broen over floden Kwai

Filmen, som beskriver en del af arbejdet, må siges at romanisere det h smule. De japanske soldater – specielt deres leder – beskrives som næ værende engelske gentlemen, og inden den engelske officer tager c fjanter soldaterne rundt, som var det en badeferie.

Morgenstemning på river Kwai

foto: Mathias Rasch

Bredderne er domineret af gigantiske bambustræer, og isfugle i stærke farver lader sig beskue. Bevoksningen ned mod vandet har mest karakter af urskov, men enkelte steder dukker de dyrkede marker op. Diskrete rør er lagt ud i floden med jævne mellemrum, så agerdyrkerne kan trække vand til overrislinger.

Realiteterne omkring byggeriet

RD

De faktiske betingelser var noget mere barske, og det er velkendt, udsendte japanske soldater rangerede blandt de dårligt åndeligt bemid kejserens hær. Selv deres egne så de stort på at redde, hvis de skulle udsat for sygdom.

Feriehytter langs bredden

foto: RD

Med korte mellemrum dukker husbåde, som er forbundet gennem gangbroer, op. Enkelte turister vinker til en "store" liner, men belægningen i feriehytterne, synes ikke imponerende. Måske er der aktivitet andetsteds, men mest ligner det en næsten katastrofal mangel på turister.

Partybåde

Et enkelt område er dog præget af stor auditiv udfoldelse.

Over en strækning på flere kilometer ligger partybåde, hvor de lokaler og beboerne fra Bangkok og andre storbyer, tilbringer deres weekender.

Det synes, som om man vil overdøve hinanden ved hjælp af megastore højtalere, der skruet op på fuld power, rundkaster et signal om hektisk og lykkelig livsudfoldelse.

Ser man nærmere på de hektiske livsudfoldere, som hænger slapt omkring på de flydende dansegulve, er det mere træthed og kedsomhed de udstråler, og man kan konstatere, at den almindelige opfattelse af at glæde og livsudfoldelse skal være ledsaget af musik og larm – ikke er et fænomen, som vesten har patent på.

Aftenmåltid – med levende lys og natsort mørke om båden
foto: Mathias Ras

Måltider

Op imens flyder selskabet af bedagede, og enkelte yngre, danskere ned af den stille flod. En klokke klemmer, når der kaldes til de 3 daglige måltider, og velsmagende, krydrede retter bæres frem og konsumeres. Mængden af fødevarer er overvældende, og trods god vilje fra bordets klientel, er det store portioner, som lades urørt.

Efter dessert og kaffe, sluttet aftenen i den mere magelige afdeling, og efter et par drinks og hyggeligt samvær, turnes ind omkring ved ellevetiden.

Faren for at blive alkoholiseret er minimal, da bartenderen, som den sidste

Krigskirkegården, billederne på museet af udhungrede unge mænd betændte ubehandlede sår – sammen med de opgivne tabstal giver et ærligt billede af realiteterne.

Kanchanaburi – et mindre udsnit af gravene

foto

To danskere ligger her på krigskirkegården i Thailand.

Hovedparten af gravsten har individuelle sidste hilsner til den døde – en herunder uden – men død på den selv samme dag – da jeg selv blev født.

arten asiater et vist talent for at undervilde, er en evigværende om, at mikse de enkelte drinks, hvis man da overhovedet kan skabe kontakt og afgive bestilling.

Mest sidder han fordybet over sit bogholderi over hvem, der har fået hvad.

Oplevelser ved floden

Undertiden sejles gennem et landskab med høje brinker. At kalde det et bjerglandskab ville være noget af en overdrivelse, da de højeste tinder vel kun når en højde, som vi kan matche på udvalgte steder i Danmark.

Det er gamle kalkbjerge, som gennem tusinder af år har været gennemkrydset af under vandstrømme, og de steder, hvor floden har eroderet, så dele af de omgivende "bjerges" indre bliver blotlagt, kan man iagttage spektakulære stalaktitter, der hænger som istapper

- fra Cambridge er der langt til Kanchanaburi
DR

En turistattraktion

Banen fungerede kun kort. Udsat for de allieredes bombardementer – og en indbygget svaghed på mange trækninger, faldt den hurtigt hen.

Salaktitter

foto: DR

Rafting

En stille rafting ned af floden på mindre flåder, med bare plads til 4 passagerer og 2 padlere.

Rafting

foto: Mathias Rasch

Eller badende elefanter med turister.

Kort efter billedet blev taget dukkede elefanterne sig og kom under vand, og turisterne fik en overraskende dukkert, som hurtigt udløste en begejstret hvinen. Den stående stilling hos elefantdriveren er sikkert udtryk for en viden

Udsnit af den aktuelle banestrækning

foto: Mathias Rasch

- og samme strækning set fra den modsatte side af Kwai

foto: Mathias Rasch

I filmen sprænges en smuk træbro i luften, men i virkeligheden var den en moderne, aktuelle bro af stål. Man har siden genopført broen over Kwai, men det er en ren turistudgave. Der er ingen tvivl om, at den ville være anvendelig, hvis der var behov, men der mangler spor på begge sider.

Fra parkeringspladsen – kan man efter at have krydset gennem de ops

om, hvad der er nært forestående.

Badende elefanter

foto: Mathias Rasch

Man taler om broen over Kwai, men selvkært er der mange broer over en flod, der løber flere hundrede kilometer. Hovedparten er primitive hængebroer, hvor turisten ofte tøver og betænker sig, da det kan føles som noget af en balanceakt at krydse, på grund af den gyngende og svajende fornemmelse under fødderne.

boder – få et syn for broen.

- Broen over Kwai - en smule på afstand

fot.

Motorcykel i fart over hængebro
Rasch

foto; Mathias

Samme betænkeligheder synes de lokale ikke at have. Uden at slække nævneværdigt på gashåndtaget – krydsede denne ungersvend ind over den gyngende grund.

Pha Tad Waterfall

En afstikker fra floden bringer os til Nationalparken Sri Nakharin Dam, hvor der findes en del mindre vandfald. I den tørre tid er der ikke megen kraft på vandet, men hele miljøet omkring, som efter sigende skulle danne en del af kulisserne omkring de Caprio filmen The Beach, summer af badende i alle aldre, som kravler rundt på de omgivende sten – og undertiden vover sig ud på det lidt dybere vand.

- og mellem siderne

fot.

Her er ingen beskyttende rækværk af nogen art, og frit fald, hvis man sku træde ved siden af skinnerne. Men heldigvis er der ingen fare for at et to pludseligt skal dukke op.

Man har bevaret en mindste strækning, som en slags levende souvenir

Pha Tad Waterfall

foto: Mathias Rasch

Varme kilder ved Hin Dad

Under opførelsen af "dødens jernbane" fandt japanerne efter sigende de varme kilder ved Hin Dad. I 2 bassiner med omkring 37 grader og 42 grader varmt vand flokkes nu turister, som kommer i en jævn strøm af busser, for at bade i det helsebringende vand.

Varme kilder ved HiDad

foto:RD

- og med omtalen af de japanske soldater er vi naturligt nået til den berømte jernbane fra Malaysia til Burma. Jernbanen, som er berømt på grund af broen over floden Kwai.

r

Ventetid på Perronen

foto: Mathias

De annoncerede afgangstider er kun vejledende, men da toget kommer, kan det erkendes på mange kilometers afstand. Uden at turde det med sikkerhed, vil jeg mene at modellen er fra samme tid som jernbanen blev bygget.

Afgang

foto

Perronen er ikke meget længere end en enkelt – måske halvanden togvogn og de mere forventede europæere må tage oplevelsen i at løbe frem til 1. i den forreste vogn med.

Stemningen er munter og hektisk.

Udsnit af en hektisk togkupe
RD

I løbet af de omkring 10 minutter turen varer, når en anseelig medarbejder, først at uddele fugtige servietter til at tørre de svedige pander, derefter at servere et mindre måltid bestående af tørre vafler – og efter kaffe tilbyde driks om nogen har behov.

I slipstrømmen på de opvartende – forsøger en ihærdig sælger, at afsætte forskellige former for souvenirs – og ikke på noget tidspunkt kolliderer de arbejdsopgaver med hinanden.

De sidste meter inden der rulles ind på stationen – med klippevæggen på den ene side så tæt – at man dårligt tør stikke næsen ud af vinduet, og et fjernt blik ned til Kwai på mange meter til den modsatte side, er farten næppe mere end 10 km/t. Og selv det føles vovet.